

Nr. 1 / 2007

TANGO TIDENDE

NYHEDSBREV FRA TANGOFORENINGEN

Har du noget at berette om tango, så skriv til Tango Tidende. Det kan være en artikel, en rejsebeskrivelse, nogle betragtninger, et godt billede eller en tegning. Det kan også være rene annoncer. Alt, som har med tango at gøre, modtages med glæde og vil blive taget med i de redaktionelle overvejelser. Henvendelser sendes til: Mads Bruun Pedersen, Tyge Krabbes Vej 1, 2300 Kbh S. tlf. 32586448.

Bestyrelse

Formand: Henrik Andersen, 4580 2771,
e-mail: h2a@get2net.dk

Kasserer: Jane Engelund, 4353 0775,
e-mail: jane_engelund@yahoo.dk

Medlemsservice: Alex Gorski, 3833 3668,
e-mail: alex@tango.dk

Sekretær: Michael Porsborg Hansen,
3322 1199, e-mail: michael.porsborg@gmail.com

Bestyrelsesmedlem: Lars Lomborg,
2030 5925, e-mail: mail@aromawine.dk

Suppleanter
Gitte Steen Hansen: 3258 6448,
e-mail: bsh@ruc.dk

Poul Ebbe Rasmussen: 3331 0107
e-mail: pebbe@rasmussen.mail.dk

Redaktør: Mads Bruun Pedersen, e-mail:
madsbruunpedersen@mac.com

Layout: Marianne Hansen

Medlemskab
Kr. 180,00 om året inkl. blad
(Bank: BG Bank, Reg.nr.: 1551,
Kontonr.: 1-678-3528)
Abonnement: 1år/fire nr.: kr. 100,00.
Løssalg af enkeltnr.: 25,00 kr.

www.tangoforeningen.dk
C. F. Richs Vej 25
2000 Frederiksberg

Gengivelse uden særlig aftale er ikke tilladt.
Tango Tidende nr. 4/2006 (december 2006 –
8. årgang)
ISSN 1398-8484

Udgiver: Tangoforeningen

Forsidefoto: Karina og Anders på kajen i Københavns havn. Foto: Hannes Morten Jakobsen.

Indhold

Et drømmespil	3
Cortinaer - skånsom hjælper eller skrækeligt vækkeur	5
DJ-tanker om det svære musikvalg	11
Moderne tangoeventyr med rusten stemmeføring	14
Postkort fra et tangoeffterår	17
Mindeord for Diana Toxværd	20
Generalforsamling i Tangoforeningen	21
Tango i København	22

Tag tangopostkort med på rejsen

Skal du ud at rejse i tango-øjemed, så ring til Michael Porsborg fra bestyrelsen på tlf. 3322 1199 og få en stak postkort om tangofestivalen i maj til uddeling.

Annoncepriser:

1 side: 500,- kr.
1/2: 250,- kr.
1/4 side 125,- kr.

Deadline 2007:

1. juni
1. september
1. december

Et drømmespil

Jeg ser en stor skare mennesker, der bevæger sig fremad, mens de spiller et sært spil – man kan se et spor dér bagude, hvor de har været – det bugter og snor sig efter de konturer, omgivelserne frembød.

Mange er kommet til det store følge – nogle iført fine festlige klæder – andre lidt mere hverdagsagtige – nogle unge – andre gamle – men alle blev draget frem ad vejen i ønsket om at være med i spillet og om at blive bedre til det. Mange af deltagerne forsømmer deres familie og deres venner, hvis de da ikke ligefrem har forladt dem. Nu og da smutter nogen af de omkringboende orker ind i skaren – enten transformeres de næsten straks til entusiastiske men lidt frygtsomme spillere – eller de fatter ikke spillets muligheder og skønhed og ryger tilbage i den uoplyste storbyjungle, hvor de spiller plumpe og stereotype standardspil.

Spillet i vores skare gennemføres med stor alvor og i meget varierende mønstre – nogle er komplicerede – andre ret enkle, men alle rummer en drømmeagtig skønhed. Man taler ikke sammen under spillet - man koncentrerer sig om den næsten ubeviste tilstand af lykke, som synes at beherske deltagerne. Selvom hovedspillet foregår i par, så udfoldes også et spil på det mere kollektive plan, hvor der er en pulseren og en udveksling af energier der går som ilinger gennem skaren.

Spillet er baseret på få regler og mange konventioner og traditioner. Spillet er en leg og en sansoplevelse, hvor man i nogle øjeblikkes selvforglemmelse udfolder sin opfindsomhed inden for rammerne af de uskrevne love. Undertiden rettes spillet udad mod de passive spillere, der så kan nyde og beundre – eller med diskret skuldertrækken lægge afstand til de unge brushoveders brud på konventionerne.

Berømte professionelle spillere fra fjerne lande dukker af og til op og giver fornyet kraft og inspiration til spillet og dets videreudvik-

Fint flow på eftermiddagssalonen Dulce de Tango på Frederiksberg. Foto: Henrik Andersen.

ling. De er købmænd, der skal sælge en vare - ikke så meget på prisen, men på nye måder at gøre spillet og sig selv interessante på – noget af det nye brænder hurtigt ud og andet lever videre i varierende grad af harmoni med det traditionelle spil.

Glemte jeg at sige, at spillet kræver musik – en musik der nogen gange har en fokuseret fremdrift som en militær march og til andre tider er diffus og mangetydig. Uanset hvilken musik, så udgør den de overordnede regler for spillets puls og mønster. Også her udfoldes kampen mellem tradition og fornyelse – ikke alt traditionelt kan holde – ikke al fornyelse er blindspor.

Er vi kritisk lydhøre over for de små ændringer, der foregår i spillet, lærer vi måske noget om hvad vi kan vente os af fremtidens spil – vi er medansvarlige for udviklingen af dette forunderlige spil, som er så udfordrende at udføre, og som rummer så megen glæde og livsvisdom på et andet plan end det rationelt hverdagsagtige.

Den brogede skare fortsætter sin vandring ud i fremtidens landskab - vi møder undrende forbipasserende – de spørger – hvorfor gør I det? - hvor vil I hen?

Kære læser, du må være en af dem, der er med på vejen – du forstår mig – du ved, hvorfor vi gør det .

- Er det noget med at drømme og forestillingen om skønhed og harmoni er lige så vigtig som det at opnå den? ■

*Med venlig hilsen
Henrik Andersen, spiller*

Cortinaer

Mon ikke de fleste har oplevet, at man lige er kommet godt i gang med at danse og har fået skabt en fin kontakt og balance med en partner, for så efter et par tangoer pludselig at høre noget ganske anderledes musik i højttalerne. De omkringstående forsvinder, og man bliver en anelse usikker på, hvad det er, der foregår og ærgrer sig måske over at må holde op med dansen.

Den 'underlige' musik er en cortina (på dansk 'et tæppe'), som aftenens dj bruger til at signalere, at nu kommer der noget ny musik, sædvanligvis fire numre (kaldet en tanda) med tango, vals eller milonga. Så er det tid til at skifte partner. Sådan foregår det på mange dansesteder i Buenos Aires.

Dette "system" tjener blandt andet til at skabe cirkulation på gulvet og i miljøet, ligesom det skaber forudsigelige rammer for det sociale liv mellem danserne og lægger et net af skånsomhed ned over danserne, så ingen bliver bragt i en akavet situation og måske fø-

- skånsom hjælper eller skrækkeligt vækkeur?

Hvordan sikrer man sig, at et milongagulv bliver dynamisk, levende og socialt? I Buenos Aires har der i tangotraditionen igennem tiderne været en teknik til dette, nemlig *cortinaer*. Det er et lille stykke musik, som bryder tandaerne op og inviterer til udskiftning af partnere, nye danse og høflige afskeder, hvor ingen taber ansigt. Men *cortinaerne* skaber også frustrationer og debat.

Af Mads Bruun Pedersen

ler, at de taber ansigt i andres øjne. Men som med så meget andet i tango, er også brugen af *cortinaer* genstand for en heftig debat. Er det nu så indlysende med disse afbræk? Hæmmer det ikke dansen og flowet på gulvet at blive stoppet, når det nu lige kørte så godt?

Omvendt kan man spørge, om det ikke er begrænsende og udelukkende for dem, der ikke har en eller flere faste partnere at danse med, hvis andre kun bruger tid på hinanden og ikke forsøger, om der skulle være overraskende og spændende danseoplevelser gemt i et uprøvet opbud?

TangoTidende har spurgt en række af de DJ's, som spiller musik på de faste milongaer i København, om deres holdning til brugen af *cortinaer*, og vi håber, at det vil inspirere til fortsat diskussion.

Hårdt tangorum

For Gunner Svendsen, som har *La Boca* om

torsdagen i Christianshavns Beboerhus, er *cortinaerne* et fast indslag. Det handler om at skabe cirkulation på gulvet og om hensyntagen til de nye.

”Tangorummet er et meget svært sted at komme ind i, hvis man ikke kender nogen i

Gunner Svendsen er glad for cortinaen.

forvejen, og det er vanskeligt at orientere sig i socialt. Med cortinaer har man mulighed for at komme ud og danse med andre. Danser man uden cortinaer, kan folk ikke se, hvornår den, man måske gerne vil danse med, er ledig, og de kan ikke vide, om de skal byde en anden op imens. Bruger man cortinaer, kan man bedre overskue, hvor man er i forløbet”, fortæller Gunner Svendsen.

Et argument imod cortinaer er, at nogen synes, det tager 4-5 danse at komme ind på hinanden, og så er det ærgerligt, at de skal stoppe.

”Det argument bryder jeg mig ikke om. Selv er jeg helt udbrændt efter 3-4 danse, og jeg kan ikke forstå, at det er nødvendigt med så mange danse med en bestemt partner for at få en god kontakt. Så skulle folk måske hellere gå på en practica eller tage nogle øvetimer sammen”.

Andre synes, at det er akavet at skulle forlade gulvet, især hvis der f.eks. kommer milongaer i den efterfølgende tanda, som man gerne vil danse med sin partner?

”Jamen til det er der kun en ting at sige: Gå ud igen i næste tanda og lad være med imens at byde andre op. Byd i øvrigt heller ikke en partner op i næstsidste eller sidste melodi i en tanda. Det kan næsten opfattes som drilleri at gøre det. Man skal selv holde øje med, hvor man er i forløbet. Det må folk lære. I Buenos Aires er det helt indarbejdet, at folk holder øje med den slags”.

Er det i orden at stille sig ud til siden, synes du?

”Ja, men gør det diskret, lad være med at blive stående midt på gulvet. Det synes jeg

virker lidt respektløst. Men det er ok at holde sig til hinanden og så gå ud igen”.

Som DJ, hvad betyder det for dig at bruge cortinaer?

”Jeg spiller den samme slags musik i hver tanda inden for en genre, og det skaber også overskuelighed for danserne.”

Det kan indimellem være vanskeligt at skelne, om en cortina er et stykke 'alternativ' musik eller en cortina.

”Det er rigtigt, og derfor skal man også bruge nogle let genkendelig cortinaer. Det skal ikke være nye hver gang, det forvirrer folk. I Buenos Aires er der steder, hvor man for eksempel bruger Narcotango, Tanghetto oa, som cortinaer.”

Er det ikke fordi dj'en det sted vil komme med et statement og sige, at Narcotango osv. er ikke tango, så er det OK at bruge til at bryde op med?

”Jo, der er ingen tvivl om, at nogen bruger cortinaerne til det.”

Ingen cortinaer på TABA

Slår man derimod lørdag aften forbi på milongaen *This Ain't Buenos Aires* - også kaldet TABA - på Frederiksberg, så er der en ting, der er sikkert: Her bruges der ikke cortinaer. I nærmest bogstaveligste forstand bliver danserne gennem milongaens navn mindet om, at dette ikke er Buenos Aires, men København!

Michael Porsborg Hansen, en af kræfterne bag dj-bordet, er meget klar, når det kommer til cortinaer: De kommer aldrig ind på TABA!

”Personligt synes jeg, de er møjirriterende. Den første gang, jeg mødte dem, hvor de

Michael Porsborg Hansen, som dj'er på TABA, spiller aldrig cortinaer.

blev brugt på den mere konservative måde, var i Buenos Aires. Og det var ikke godt. For mig tager det - især hvis jeg danser med en, jeg ikke kender - altid 5-6 danse, inden jeg synes, det kommer til at fungere, og så kommer den der cortina og stopper det hele. Det dejlige ved dans er, at man kan svømme helt væk, og så fungerer cortinaerne som vækkeure. Men der er ingen, der skal bestemme, hvor længe jeg skal danse med en bestemt."

Men det forøger måske cirkulationen på milongaen?

"Det er rigtigt, og det er sikkert også sundt for miljøet. Jeg siger bare, hvordan jeg personligt har det med dem, og på TABA kommer de i hvert fald ikke", fastslår Michael Porsborg Hansen.

Hvad kan man erstatte dem med?

"Hvis alle mænd i miljøet, hver gang de er ude, tager nogle danse med nogen, de ikke kender, så kan det måske virke på samme måde på cirkulationen. Og det vil være godt,

for det er ingen hemmelighed, at tangomiljøet kan være behårdt", siger Michael Porsborg Hansen.

Skånsom og godt for flowet

I den helt anden ende af byen og tangoskælaen, når det kommer til cortinaer, er tango-veteranen Navina Østergaard. Hun dj'er søndag aften på *Tangosalonen* i Vanløse Kulturhus. Hun kan godt lide cortinaer.

"De er en ydre regulerende faktor, som sætter dansen ind i en ramme af forudsigelighed. De fungerer fint som øjeblikke, hvor det bliver naturligt at bryde op uden at tabe ansigt eller stå akavet og ikke kunne finde ud af, hvordan man ender. De skaber også et flow på gulvet, hvor der nemmere kan skiftes ud. Man ved, at byder man op i starten af en tanda, så får man fire danse", siger Navina Østergaard.

"Det er også en hjælp til at folk, som kender hinanden og gerne vil danse sammen,

Navina Østergaard mener, at cortinaer fungerer som en naturlig ramme for dansen.

men som hele tiden lige når at passere hinanden på vej ud og ind på gulvet med andre. De får en lejlighed til at danse med hinanden.”

En indvending er, at ingen skal bestemme, hvor længe man skal danse sammen.

”Selvfølgelig ikke. Det er en fri verden, vi lever i. Men cortinaerne er et tilbud, man kan benytte. Der er ingen lov, man kan overtræde, hvis man blot trækker ud til siden og fortsætter efter cortinaen”, mener Navina.

Et andet synspunkt er, at det tager mere end fire danse at have tunet sig ind på hinanden.

”Måske, men det er også en måde at komme ud af en situation på, der ikke fungerer, uden at det bliver meget kejtet, men derimod skånsomt. Ligesom det med at byde op med øjnene og kropssproget også er en måde ikke at synliggøre en afvisning på, så det bliver skånsomt.”

Usynlig cortina

Som udgangspunkt er det et nej, man får, når man spørger Henrik Uldall, som dj'er på *Milonguita* onsdag aften i det multikulturelle medborgerhus på Nørrebro, Nørre Alle, om han bruger cortinaer. Men han er også pragmatisk, og derfor afhænger det af, hvordan gulvet er, om han bruger cortinaer.

”Er der mange dansere, bruger jeg cortinaerne til at styre gulvet med, ellers ikke, for jeg synes, det bryder energien på gulvet. Men jeg bruger tandaer og lægger en slags usynlig cortina ind mellem dem. Det er nogle ekstra sekunders pause, så folk kan fornemme et skift.

Hvis jeg bruger cortinaer, forventer jeg, at folk respekterer dem og går ud til siden eller

af gulvet, så må de godt danse videre bagefter. Jeg er ikke fanatisk.

Så er der i øvrigt forskel på argentinere og danskere. Argentinerne er hurtige og mere overfladiske, mens danskerne tager længere tid om at komme ind under huden på hinanden.

Jeg har det helt fint med, at man glemmer tiden og danser og når en dybere kontakt. For mig tager det ofte 6-7-8 danse, før jeg har kontakten, og så kan jeg sagtens danse en halv time.”

Nogle steder bruges cortinaerne til at sikre en cirkulation på milongaen. Hvad mener du om det?

”Det er rigtigt - hvis folk altså er opdraget til at følge dem. Jeg er helt med på den sociale funktion på steder, hvor folk ikke kender hinanden. Der kan de have en hensynsfuld funktion. Men hvis det mest er et stampublikum, så er det ikke nødvendigt. Jeg forsøger med konceptet 'dans med en fremmed' at skabe cirkulationen”, fortæller Henrik Uldall.

Den søde cortina

Er man til søde sager og tangoer, så er det nyeste milongaskud på tangohimlen *Dulce de Tango* på Frederiksberg søndag eftermiddag stedet. Her får man ikke bare kager til kaffen, men også tandaerne med luftige cortinaer ind imellem.

Lars Lomborg, som dj'er der, ser dem som et helt naturligt element i en milonga. De gør det nemmere at få flere ud at danse, og det giver mulighed for, at man kan sige tak på en naturlig måde.

”Jeg bruger ikke cortinaer mellem de enkelte tandaer, men en pause på en 4-5 se-

Lars Lomborg spiller ikke cortinaer, men skiller tandaerne ad med nogle sekunders pause.

kunder. Men jeg overvejer, før en tanda med valse eller milongaer, at begynde at spille en musikcortina. For de dansende eller dem, der gerne vil danse, markerer det et skift. Så kan man enten takke af eller byde op. Det bliver også mere legalt at takke nej eller sige tak for dansen.”

En indvending er, at der ikke er nogen, der skal afgøre, hvor længe man skal danse sammen. Hvad siger du til det?

”Det er rigtigt, og man må gerne fortsætte efter cortinaen, men det skal være muligt for den ene part at sige tak, også selv om den anden måske synes, at det kunne være dejligt at fortsætte. Efter min mening behøver man ikke at gå af gulvet, man kan godt blive stående. Det er i øvrigt også sådan, cortinaerne bruges rundt om i Europa, hvor jeg har danset. Det er mindre stramt end i Buenos Aires.

Ind imellem kan man godt blive lidt tanget - lidt ligesom på et fodboldhold - og så er det fint med en pause og at få nogle

andre at danse med. Faktisk synes jeg, det giver et bedre flow at bruge cortinaer i forhold til valse og milongaer, for så signalerer man til danserne, når de hører cortinamusikken, at nu kommer der et skift”, siger Lars Lomborg.

En anden indvending er, at det bryder flowet på gulvet.

”Hvis kan kører med cortinaer på 20-30 sekunder, ja så kan det være irriterende og bryde op, men jeg bruger 4-5 sekunders pause mellem tandaerne, og det betyder ikke noget brud. Faktisk er det mere et problem, hvis der ikke er en cortina.”

Endnu ikke i Danmark

Kommer man forbi på Ydre Nørrebro i Valhalsgade på den nedlagte Osram el-pærefabrik om fredagen, skal man ikke på *La Milonga* forvente at høre cortinaer mellem tandaerne. Jorge Monras, som dj'er der, er ellers helt og fuldt med på den rolle, cortinaer indtager.

”Men det er ikke Argentina, det er Danmark. Jeg vil ikke være med til at presse en argentinsk skik ind i en anden mentalitet. Erfaringen viser, at de gange, cortinaer har været forsøgt indført, så har folk ikke været forberedt til det. De bliver stående på gulvet og venter.”

Et synspunkt er, at cortinaer øger cirkulationen på gulvet. Hvad mener du om det?

”Altså her i Danmark - i hvert fald her på La Milonga - kender folk hinanden, de danser med dem, de kender. De kommer i grupper og byder op inden for gruppen. Det er ikke så ofte, at der kommer 'en enlig svale', som ikke kender andre.

Men jeg helt klar over alt det, cortinaen kan bruges til. Det er et fantastisk redskab til at beskytte hinanden. Den tillader pausen, og måske bliver vi også engang modne til at bruge den, ligesom i Buenos Aires. Men ikke i dag, der er ulempen større end fordelene. Og hvorfor skulle jeg forcere et skift, som kan ødelægge noget, der er ved at opstå mellem folk?”

Nogle steder bruges en 'tavs cortina', altså en pause mellem tandaerne. Hvad siger du til det?

”Jeg bruger tandaer, ja, men kun tre melodier ad gangen. Ikke fire. Det er for meget. Hvis folk lytter til musikken, så vil de også bemærke, at der sker et skift. Det er ikke nødvendigt med cortinaer til det.”

DJ'en der ikke vil være dj

Har man lyst til at danse en mandag aften, er der nu en mulighed i Indre Bys kulturhus i Ahlefeldtsgade, hvor Aldo Velasques er dj på *El Bailongo*. Tidligere har denne milonga, som

Aldo Velasques bruger ikke cortinaerne, men bygger tandaerne bevidst op.

er en af de længst eksisterende i København, holdt til om tirsdagen på Vesterbro.

For Aldo betyder cortinaerne ikke nær så meget som tandaerne, ja faktisk så lidt, at han overhovedet ikke bruger dem. Når man spørger hvorfor, er svaret, at sådan er det blevet, fordi der, da milongaen åbnede, ikke var tradition for cortinaer i København. Selv om der siden er kommet nogle steder, hvor man bruger dem, så synes Aldo alligevel ikke, at denne tradition er slået rigtigt an i Danmark i en grad, så han vil bruge den.

Derimod betyder tandaerne langt mere og er helt afgørende for, hvordan han vælger sin musik.

”Jeg lægger vægt på at opbygge nogle tandaer, hvor det er samme komponist, orkester eller sanger. Disse tandaer indgår i et længere forløb, så danserne hen over en aften når to-tre højdepunkter.

Cortinaerne er efter min mening med til at bryde denne tendens op med de mange skift og korte tandaer. Jeg synes, det er vigtigt ikke at give folk et chok, som det ellers kommer til at ske, når der skiftes med cortinaer.”

Aldo opfatter sig ikke først og fremmest som dj, men som danser, og det præger også hans valg af musik, siger han. Det er ikke så vigtigt med cortinaerne til at udfylde en social funktion og sætte cirkulationen med partnerskift i vejret.

”Jeg kan godt selv se, at jeg ikke er noget godt eksempel, hvad angår cirkulation, for jeg kan godt danse længe med den samme. Men folk må selv om, hvor længe de vil danse med den samme”, slutter Aldo. ■

DJ-tanker om det svære musikvalg

Denne gang har vi bedt Navina Østergaard om et bidrag til vores serie, hvor forskellige DJ's fortæller om en tango, en vals og en milonga, som de aktuelt er særligt begejstrede for. Navina står for milongaen Tangosalon søndag aften i Vanløse Kulturhus.

Min yndlingstango for tiden. Ja, det er altså en overdrivelse, der er faktisk ikke kun én, men hårdt presset til at skulle vælge må valget falde på "Poema" med Francisco Canaros orkester.

Under min seneste rejse til Buenos Aires i april 2006 opdagede jeg denne tango, da jeg endelig langt om længe fik forføjet mig ud til "Sunderland" en lørdag aften. Denne traditionsrige milonga ligger i kvarteret "Villa Urquiza", fjernt fra downtown Buenos Aires. Taxichaufføren var ikke særlig sikker på, hvordan han skulle finde frem til adressen, og ydermere brød taxien sammen ca. fem blokke fra målet... Det er aldrig tidligere sket for mig, og jeg HAR taget utallige taxaer i Buenos Aires gennem årene siden 1991.

Den ansvarsfulde taxikører fulgte mig resten af vejen til fods og gav mig et klækkeligt afslag i prisen, og så endelig kunne jeg stige ind ad døren til neonlys, sportshal med betongulv og optegninger til diverse boldspil... og den helt ægte tangostemning.

Den aften optrådte en sand perlerække af meget erfarne tangodansere (læs 60+), årsungen var her Tete, en danser der i vores kredse nærmest betegner det mest klassisk autentiske, men som i denne sammenhæng var den vildeste og mest grænseoverskridende danser.

Da opdagede jeg "Poema", som til lejligheden blev danset af et ældre par. Mage til musikalsk dans, skal man lede længe efter. Musikken og parret smeltede simpelthen sammen og gik rent ind i publikums hjerter. Melodien indeholder både en lyrisk sødme, holdt i én lang, glidende bue og en tungt markeret rytme, uomgængelig og bastant.

Disse tos humør i tangoen er skarpt adskilt. Danserne bevægede sig flydende i fuld harmoni med violinens melodiføring, på en måde så det forslidte udsagn: "Det tager 20 år at lære at gå i tango", pludselig bare var såre sandt. I de rytmiske dele var dansen

Navina Østergaard er vild med både Francisco Canaro og Osvaldo Puglieses tangoer.

skarp, firkantet og lige på beatet.

Begge dele umådelig enkelt, ingen forcing, intellektualisering eller ramasjang, blot lige til biddet, så det gav tårer i øjnene, simpelt hen fordi det var så smukt.

Mærk disse fornemmelser, eller en forstærkning af dem, når du danser "Poema".

Milongaens triste paradoks

Igen et nummer med Canaros orkester: "Milonga triste". Den er jeg bare helt pjattet med for tiden. Jeg opdagede nummeret sidste sommer på Vrå Højskole, en aften, hvor Thomas Zelikman var DJ. Det er første gang, jeg har en ynglingsmilonga, hvilket nok skyldes det paradoks, der ligger i at kalde en milonga for trist...

Milonga er jo kendt som tangoens hurtige, muntre fætter. For det første har jeg en speciel fascination af paradokser, som jeg finder frugtbare i de fleste sammenhænge i livet. For det andet, så elsker jeg bl.a. tango

for dens mørke sorgfulde side. Så Milonga triste er smuk, fordi den rummer både sorgens dybde, udtrykt i mol og samtidig milongaens glade upbeat. En rolig og smuk milonga, i mellemhurtigt tempo. Læg mærke til den, når du kommer ud at danse.

Sjælens vals

Det er sværere for mig at udnævne en yndlingsvals. Skal jeg nævne valsehittet over alle valsehit: "Desde el alma" (Fra sjælens dyb) i Osvaldo Puglieses version, eller skal jeg vælge "Visión celeste" (Lyseblå vision) med Juan D'Arienzo's orkester, en nyere mere stille kærlighed.

"Desde el alma" er et af de mest storslåede numre overhovedet, som danses på alverdens milongaer. Det bygger op til et klimaks, som indbyder til at lave spring, dynamiske fællesaksedrej og voldsomme sacadas, og hvis man nogensinde har haft fornemmelsen af at skulle lette fra jordens overflade, så har det været under en "Desde el alma" med en danser, der havde den fornødne indføling og mandsmod til at fylde musikken ud.

"Visión celeste" er derimod bare en rigtig dejlig vals med et lækkert, jævnt vuggende og roligt beat uden de store udfordrende udsving. Sådan én man bliver rigtig glad af at danse, og som er mindre slidt end "Lagrimas y sonrisas".

Check din pladesamling for disse numre, eller ønsk dem hos din lokale DJ, hør dem, dans til dem, nyd dem og lad mig høre, hvad du synes? 🎵

Alex og Henrik

takker af fra bestyrelsen

Tangoforeningen blev stiftet den 3. oktober 1998, og både Alex Gorski og Henrik Andersen blev valgt ind i den første bestyrelse, hvor de har haft deres plads siden. Det har i deres 'regeringstid' været foreningens rolle at samle miljøet på tværs af de professionelle arrangementer. Det må siges at være lykkedes al den stund, at vi ikke har andre miljøers skarpe opdelinger i 'skoler' og lejre, men både kan samarbejde og deltage i aktiviteter på tværs.

Det har ligeledes været i deres tid, at de nu fast etablerede arrangementer som efterårsballet, Rådhuspladsdansen og festivalen er blevet grundlagt. Begge var de også med til at afvikle den første tangofestival med besøg af Miguel Zotto's danseshow 'Tango por Dos' i MusikHus Albertslund tilbage i 2000 og danseaftener i Spejlteltet.

De har også medvirket til at udbrede tangoen gennem deltagelse i optrædender og andre arrangementer, f.eks. Havnefestivalen på Islands Brygge og sommerdansen i Fæl-

ledparken. Der har også været etableret kontakter til Malmø og Helsingborg. Og praktikaerne i Nyboder skole (nu på Amager Fælled skole) er kommet til i deres tid.

Alex's pionerdrift af www.tango.dk har - selv om det ikke direkte har haft noget med Tangoforeningen at gøre - i en årrække været det informationspunkt, som miljøet har drejet omkring, lige indtil flere og flere har fået deres egne hjemmesider. Men trods denne knopskydning har og er tango.dk stadig den samlende kanal.

Gennem Tangoforeningen har de også bidraget til, at der er kommet store orkestre og dansere til København fra både Europa og Argentina, et højdepunkt blandt flere har været Gavitos besøg og optræden her.

Vi i bestyrelsen vil gerne takke jer for de mange år og den store indsats, I har ydet. I har lagt grundlaget til en god og sund forening, som vi vil bestræbe os på at køre videre i samme ånd. ■

Hilsen Bestyrelsen

Fra Tangoforeningens bal i Kedelhallen i november 2006.

Moderne tangoeventyr med *rusten stemmeføring*

I slutningen af oktober sidste år udkom romanen "Tangosangeren" af argentinske Tomás Eloy Martínez på dansk. Romanens hovedperson er den amerikanske universitetsmand, Bruno Cadogan, der er i gang med at skrive en afhandling på grundlag af et essay af den kendte argentinske forfatter Jorge Luis Borges om tangoens rødder.

Af Andreas Tonnesen

Romanens egentlige hovedperson viser sig dog hurtigt at være selve storstaden Buenos Aires. Og man må sige, at Martínez sammenkoger sin nye roman på en kraftig fond af Borgesianske ingredienser, hvor storbyen Buenos Aires fremskrives som en dragende og gådefuld labyrint, der giver enhver søgende sjæl næring til alskens mystiske og metafysiske aspirationer. Desværre virker romanen for undertegnede hverken rigtig dragende, gådefuld eller for den sags skyld velfortalt.

Bruno er kommet til Buenos Aires for at finde tangosangeren Julio Martel. Men Martel, som aldrig har ladet sin stemme indspille – en stemme, der, som rygterne svirrer, skulle overgå selveste Carlos Gardel – er ikke let at finde frem til. Martel fremfører nemlig uden nogen form for annoncering sine tangoer på de mest mærkværdige steder i byen: den ene dag i Palacio de Aguas, den anden på et gadehjørne i kvarteret Mataderos etc. Desuden

bor den (ifølge rygterne) fortryllende tango-stemme i en syg mands krop, og Martels optrædener bliver derfor færre og færre.

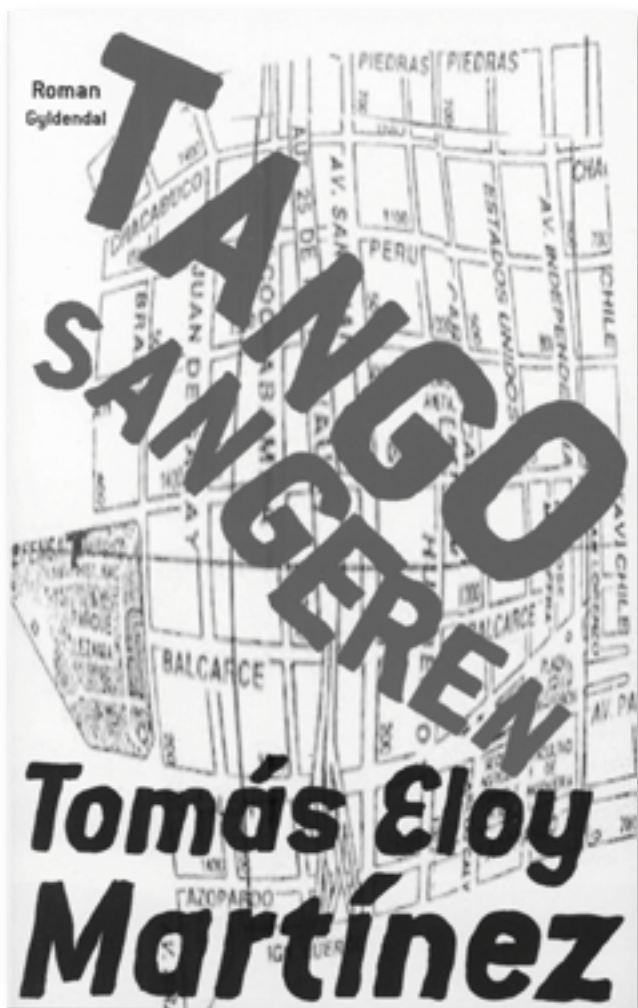
Bruno fornemmer, at de steder, tango-sangeren Martel udvælger til sine optrædener, ikke er tilfældige, men følger et for ham ukendt mønster. (Ja, ideen med et sådan gådefyldt bagvedliggende mønster giver klare mindelser om historien "City of Glass" fra Paul Austers New York-trilogi.) Og Julio Martel med den fantastiske stemmer kommer ganske rigtigt til at fungere som en magisk kraft, der udpeger og levendegør de historier, der knytter sig til disse steder i Buenos Aires:

"Men den aften strømmede der en fortid ud af Martels stemme, der ikke var død, da det, der blot er væk, men er blivende og varigt, ikke kan dø. Fortiden blev den aften stædigt fastholdt i nuet, mens han, der sang om den, var nattergalen, lærken, ved verdens begyndelse og alle sanges mor."

Bihistorier

Med tangosangeren som den magiske guide opulles og sammenflettes således en række forbryderiske hændelser, der mere eller mindre direkte kobler sig til Buenos Aires og Argentinas virkelige historie. Man hører om luderer Violeta Miller, der som et hundrede år gammelt eksempel på traficking bliver fragtet over Atlanterhavet fra Polen og solgt til fortabelse i Buenos Aires' bordeller. Men hun slipper væk til et andet liv i provinsen Tucumán, et liv der ender med at gøre hende til en velhavende dame.

Som gammel vender hun tilbage til Buenos Aires, hvor hun i kraft af sin høje alder og den mistro, hendes tidligere lidelser har forsynet hende med, ender med at angive sin hushjælp, en ung kvinde, der kæmper i modstandskampen mod Videlas rædselsdiktatur. De to kvinders lidelsesfulde liv fletter sig sammen og tegner et billede af Argentinas dramatiske historie. Vi får også en spændende version af kidnapningen af og mordet på militærgeneral Pedro Eugenio Aramburu undervejs. Og det er faktisk i disse bihistorier, at man som læser er bedst underholdt.

Forside fra Romanen *Tangosangeren*, som netop er udkommet på dansk.

Aleffen og den mystiske gåde

Romanens anden store handlingstråd er spundet meget direkte på en kendt novelle af Borges, nemlig hans fantastiske historie om Aleffen. Aleffen, (ordet har Borges hentet fra den jødiske mystik, hvor det bl.a. har betydningen sandhed), er et punkt, der rummer alle andre punkter. Og den der kigger ind i

aleffen kan overskue hele universet i et simultant og tidløst blik.

I Borges' novelle befinder denne fantastiske alef sig i en kælder i et hus, der ligger på gaden Calle Garay. Pensionatet, som vores "helt" Bruno lejer sig ind i, ligger på selv samme adresse og i kælderen bor den mærkelige Bonorino, der i et virvar af gule sedler fulde af notater er i gang med at sammenstykke et altomfattende nationaleksikon. Aleffen og dens mystiske/vanvittige vogter Bonorino fungerer ligesom tangosangeren Martel, som en mulig nøgle til den diffuse gåde Bruno er sat ind i. Begge drager de som en mulig vej ud af labyrinten, Buenos Aires, og som svar på al det Bruno ikke forstår i og omkring sig selv.

Urban labyrint

Når denne urbane labyrint med alle de klassiske Borges elementer; gådefulde kriminalhistorier, filosofiske spekulationer og fantastik, som Martínez forsøger at fremskrive i sin roman, ikke bider på mig, skyldes det for det første, at hovedpersonen, Bruno, forbliver mærkeligt uspændende. Måske er det på grund af den uheldige tendens til på en indforstået og uelegant måde (og al for tit og ofte) at jævnføre romanens univers med værker og passager fra forbilledet Borges. Hør bare her:

"Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle stille op med søvnløsheden, og spadserede rundt i Buenos Aires. Somme tider begav jeg mig væk fra den nedrevne station Estación Constitución, som Borges så ofte har beskrevet, og over imod kvartererne San Cristóbal og Balvanera." Romanen er desværre fuld af sådanne ligegyldige litterære referencer.

For det andet mangler sproget ofte såvel elegance som effektivitet. Om det skyldes oversættelsen, skal jeg ikke kunne sige, men sikkert er det, at i alt for mange af de passager, hvor man fornemmer, at her skal der males med den flotsvungne og poetiske pensel, så forbliver sproget desværre tungt, klichéfyldt og lidet medrivende.

Kollapset i 2001

Ekstra ærgerlig forekommer hovedpersonens vandring rundt i denne "labyrint" af storby, krimihistorier, litterære reference og patetisk poetiseren, når det ikke engang lykkes forfatteren at sprøjte liv og intensitet i sin historie i kraft af det faktiske politiske og sociale kaos, der omgiver hovedpersonen Bruno.

For romanens handling folder sig nemlig ud i netop de måneder i vinteren 2001, hvor en total økonomisk kollaps satte gang i et nationalt, historisk vendepunkt. Det er helt tydeligt, at Martínez' forsøger at koble den ydre omverdens sammenbrud med det kaos, som studenten Bruno føler vokse i sit indre. Intentionen om at koble Brunos konkrete historie med historierne fra den litterære, politiske og (tango)kulturelle himmel, der kaster et magisk og foruroligende skær over Buenos Aires' gader og stræder, er ikke svær at opsnuse, problemet er bare, at det ikke virker overbevisende. ■

Tangosangeren. Af Tomás Eloy Martínez.
Oversat af Annette Rosenlund. 308 sider.
Pris: 249 kr. Gyldendal 2006.

Postkort fra et tangoefterår

Af Catherine Vafiades

Tango er et besynderligt og meget afhængighedsskabende fænomen. Stille og roligt kryber den ind i dit liv, næsten uden man opdager det, den glider ind i dit hjerte og bliver der, fast forankret. Det er musikken, bevægelsen, harmonien, den gensidige udveksling, passionen og den ikke definerbar nostalgi.

Jeg medgiver gerne, at for mig handler tango ikke om teknik (skønt jeg er helt klar over, at min teknik lader meget tilbage at ønske), ikke noget med at danse med ens hoved, men med at danse med hjertet sammen med ens partner og med, ligeså længe øjeblikket varer, at opnå en harmoni baseret på en gensidig følelse, man finder i musikken, og at dele den nydelse det frembringer.

Hvor du end tager hen, uanset hvilket sprog du taler, så forener tango dig uden ord med folk, som du sædvanligvis ikke ville møde, aldrig komme til at kende, og det er ærlig talt vidunderligt.

Eftersom jeg elsker at rejse, krydrer det mit liv, og man føler sig i live og fri - her er nogle postkort.

Zagreb, august 2006

Kroatiens hovedstad, en by placeret så langt mod syd, at det gør det muligt at fornemme en Middelhavsfølelse, er omkranset af bjerge

på den ene side. To bakker med to katedraler dominerer byen, som tilbage i det 14. århundrede oprindeligt var to byer. Den er en blanding af middelalder og art nouveau-arkitektur, med smalle gader og brede boulevarder, mange parker og pladser med cafeer og et livligt natteliv, en pragtfuld ballet, museum og meget andet.

Zagrebs beboere er chicke og med ret meget temperament og charme, og er blandede. *Katedralen i Zagreb er ikke det eneste, man kan opleve i Kroatiens hovedstad. Også tangolivet blomstrer her.*

det fra mange folkefærd. Byen er tilpas tæt på havet til, at det kan smages i vinen og madden. Man ville aldrig gætte på, når man kigger ud over tagryggene fra sit megamoderne hotel, at der har været en væbnet konflikt her for ikke så længe siden. Ser man imidlertid nærmere efter, bemærker man de mange nye tage, ligesom man ser den smerte, der kommer frem i øjnene på folk, når de ud på de små timer om morgenen efter en lang nat diskuterer fortiden.

Jeg forsøger altid at kombinere arbejde og fornøjelser, så jeg ankom til Zagreb to dage før formålet med mit besøg (en ny og udfordrende arbejdsopgave, jeg var en smule nervøs for), og jeg blev enig med mig selv om, at jeg havde brug for en pause fra min bærbare pc. Jeg tog mod til mig og drog igennem gaderne for at tage til en lørdagsmilonga (inde i centrum), uden at kende nogen eller have haft kontakt forinden. Jeg havde dog ikke grund til bekymring.

Atmosfære på *Milonga Compadre* (The Godfather Milonga) er venlig, afslappet og uformel. Tangoreglerne med øjenkontakt osv. overholdes. Musikken er en blanding af traditionel og ny tango. Tangofolket er ikke stort, men i og med deres temperament danser de med passion og deres hjerter - det er pragtfuldt.

De traditionelle kønsroller følges også, og er i fin samklang med tango. Kvinderne er velklædte og meget feminine. Mændene er galante og charmerende og tøver ikke med at invitere en fremmed ud at danse.

Jeg var hurtigt ude og danse og blev inviteret til at sidde sammen med en gruppe ved

et andet bord, for som de sagde: Ingen bør sidde alene. Alt i alt en fornøjelig aften, som er værd at gentage.

Buenos Aires, oktober 2006

Hvad kan jeg fortælle alle de lokale københavnske Buenos Aires-aficionados af nyt om BA? Sandsynligvis ikke noget. Jeg kan blot notere et par indtryk ned fra en fuldstændig nytilkommen til denne fascinerende by.

Da jeg ankom, tænkte jeg: sikken en enorm, støjende, bildyttende og forurenede by. Men gradvist voksede den i mig dag for dag, og jeg endte med at være fuldstændig forelsket i BA.

Med gader kantet af træer, solskin, bygninger i en kombinationen af art nouveau og moderne arkitektur i samme blok, kontraster-

Fra Buenos Aires gader, hvor tangoen promoveres af lokale dansere.

ne, de velklædte og meget blandede mennesker, som altid og ved enhver given lejlighed forsøgte at tage sig ud (der var aldrig et gråt hår eller en krøllet skjorte i sigte), de bløde og hårde lyde i sproget, livet og temperamenterne og latteren, boulevarderne, de store bøffer (jeg er afgjort ikke og har aldrig været vegetar), høflighed og de pæne manerer - jeg kunne blive ved i timer. Det er en by at føle sig i live i og at leve i.

Selvfølgelig er der de altid tilstedeværende mørkere sider, som man på samme tid bemærker - fattigdommen, volden, den politiske undertrykkelse - og alligevel har folk så meget liv, kærlighed og latter i sig - det er utroligt.

Jeg var glad for, at min første tur til denne by var sammen med en gruppe mennesker, jeg kendte eller kom til at kende, og selvfølgelig er Marita og Adrian vidunderlige, indbydende og varme værter, og Gunner holdt et følsomt øje med vores lille flok - det var en herlig introduktion til byen og folkene. Det gav mig en ro og tryghed, at jeg ikke var alene - hverken i byen eller på en milonga, som for en førstegangsbesøgende i BA kan være en noget skræmmende affære.

Vi tog til mange forskellige milongaer. Det var fascinerende at besøge de forskellige steder, hver med deres egen stil, klientel, musik og regler. Betagende var det at betragte folk danse, hvor deres rene passion og energi rammer dig i bølger fra dansegulvet. Den største beundring følte jeg for de ældre par - man kunne se, at de havde danset hele deres liv og se, hvordan de havde en stor følsomhed for hinanden i deres dans.

Jeg kunne lide den måde, de spillede forskellig musik på hvert sted og konflikten mellem den gamle og den nye stil - med Tets pamflet, som sortlistede elektrotango på Canning.

Jeg havde et par få favoritter - mest mindre steder som *El Viejo Correo* eller en lille restaurant nær Det Armenske Kulturhus. Også *Confiteria Ideal*, hvad enten det er eftermiddag eller aften, så er det bare en herlig atmosfæren af en forsvunden tid. Og der var mange andre.

Som kvinde nød jeg de traditionelle mand/kvinde tangoregler, og fandt BA-milongeros uimodståelige. Altid nydeligt klædt, velfriserede og høflige, uanset alder, højde og vægt; på dansegulvet behandler de kvinden som en værdifuldt genstand, og enhver skubben eller sparken eller albuning er en meget alvorlig faux-pas.

Tango for dem drejer sig om at føre og følge - med hjertet og en stor del passion - og ikke en masse avancerede trin. De gør det enkelt. Hvad der er vigtigt for dem er, at man som par føler musikken, opnår et harmonisk flow og nyder tangoen sammen! I samme åndedrag bliver der let uddelt og modtaget komplimenter, og det er en del af livet. Og lad os bare indrømme det, kære tango-medsøstre, dette får os til at føle sig fantastisk.

Det var mit efterår i BA - og gæt så, hvad jeg skal lave næste efterår? 🍷

Vil man have yderligere information om tango i Kroatiens hovedstad, kan den findes på hjemmesiden: www.tango-argentine.hr

Mindeord:

Diana Toxværd

– en danser

Onsdag den 31. januar 2007 døde Diana Toxværd. Ved en mindehøjtidelighed fredag den 2. februar i La Milonga i musikhuset Tingluti holdt Victor Hugo Diaz nedenstående tale på spansk til hendes minde, som TangoTidende har fået lov at bringe (her i en oversættelse af Andreas Tonnesen).

Kæreste Diana

Jeg rejser mig her foran et dansegulv for at ære dig denne aften. Ikke for at sige farvel, for jeg tager aldrig afsked med de mennesker, jeg elsker, men for at sige på gensyn for altid. Du forsvinder ikke, for hver gang der lyder en tango, vil du være der i erindringen hos dine venner, hos dine elever og blandt dit publikum.

Onsdag den 31. januar tog din krop af sted, men din ånd er blevet, ligeså meget her som i vores elskede Buenos Aires og i alle os, som har haft det held at lære dig at kende. Man kan ikke snakke om dig uden at snakke om dit arbejde, eller om de 30 eller endnu flere

år du levede her i Danmark. Men jeg vil ikke snakke om dit arbejde, for du var min ven.

Vil vi savne dig, ja! Men glemme vil vi aldrig.

Det er umuligt at huske alle de gange, vi har grinet. Der er to eller tre gange, som jeg gemmer for mig selv. Vi levede sammen, dansede sammen, underviste sammen, vi skændtes og lærte sammen. Vi drak hundrede liter kaffe sammen og kritiserede hundredvis af dansere...

I lørdags sagde du til mig: "Tærskel... bevidsthedens tærskel", og jeg spurgte dig: "Fornemmer du den dér?". "Ja", svarede du. Du spurgte mig, hvordan det havde været på

*Diana Toxværd ved siden af Ole Toxværd.
Diana gik bort den 31. januar.*

Tingluti, og jeg sagde: "Stille og roligt".

Diana var et ekstremt generøst menneske, for dem der ikke ved det. Fra mig udgår en dyb taknemmelighed, over at du har delt uforglemmelige øjeblikke med mig, over at du har tilbudt os, der opholder os her, din berøring som ægte Prima Donna, som glamourøs Diva. For hun var Diva, fordi hun kunne tillade sig at være det!!!

Tak for din elegance. Tak for din sans for humor. Tak fordi du var den ven, du var, og tak til skæbnen, der ville, at vi i 1987 skulle mødes så langt fra vores hjem.

Tak til vennerne, der siden i onsdags har ringet for at trøste os. Og tak til folkene omkring Tingluti for at give os lov til at kunne hylde vores ven for livet Diana Hovedman Toxværd. Må du hvile i fred. ■

Den 2. februar 2007.

Erindringsbilleder om en ildsjæl

I den argentinske tangos første tid i Danmark mødte vi, Zofia og Alex, Diana i Buenos Aires. Diana tog os under sine vinger og guidede os rundt i B.A. – både i byen som sådan og i tangomiljøet, hvor hun præsenterede os for Nestoren Dinzal og hans studie, hvor Diana derefter trænede os i de figurer, Dinzal havde demonstreret.

Hjemme igen gik vi til undervisning hos Diana og Víctor Diaz, som var hendes partner og assistent. Diana var et meget trofast og hjælpsomt menneske og også vokset op i en kultur, hvor elever bliver meget længe – hvis ikke altid – hos den samme underviser, så det kunne måske være lidt svært for hende at forstå, at andre kunne ønske at prøve flere forskellige metoder.

Da Diana startede sine danseaftener i pavillonen i Fælledparken (hvilket vel var en genoptagelse af dans i pavillonen i det hele taget), havde hun et fint samarbejde med Alex som discjockey.

Diana Toxværd var et trofast og engageret menneske.

Zofia og Alex Gorski

Generalforsamling i Tangoforeningen

fredag den 23. marts 2007, kl. 20.00

afholdes i lille sal (1. sal) på Tingluti, Valhalsgade 4; København N

Generalforsamlingen er indkaldt i decemberrnummeret af TangoTidende og har følgende punkter på dagsorden:

1. Formanden byder velkommen
2. Valg af dirigent
3. Valg af referent
4. Valg af stemmetællere
5. Bestyrelsens beretning ved formanden
6. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab for år 2006
7. Gennemgang og diskussion af kommende arrangementer.
8. Gennemgang og diskussion af budget for 2008, samt fastsættelse af kontingent for 2008
9. Valg:
3 bestyrelsesmedlemmer er på valg:
 - Alex Gorski, genopstiller ikke
 - Lars Lomborg, genopstiller
 - Henrik Andersen, genopstiller ikke
10. Valg af 2 suppleanter til bestyrelsen:
 - Poul Ebbe, genopstiller
 - Gitte Steen Hansen, genopstiller ikke
11. Valg af revisor:
 - Celeste Mersohn, genopstiller ikke
12. Valg af revisorsuppleant:
 - Suzanne Svømmekær, genopstiller
13. Eventuelt
14. Afslutning

Vi håber, at I vil møde talrigt op og være med til at præge foreningens aktiviteter.

Som I kan se, har vi brug for nye kræfter – både i bestyrelsen og som suppleanter og til revision af vores regnskab. Arbejdet er interessant og giver mange spændende udfordringer.

Vi glæder os til at se rigtig mange af jer!

Tangueramente
El Presidente

HVOR DANSER VI TANGO I KØBENHAVN?

El Bailongo (tangotango.dk)	Mandag	20.15 - 23.00	kr. 40,-	Aldo & Susanne El Estudio de Danza	33 32 90 88 26 50 10 23 33 32 55 10	Indre by medborgerhus Ahlefeldsgade 33 København K
Tango unlimited (praktika) (tangotango.dk)	Tirsdag	21.00 - 23.00		Aldo & Susanne El Estudio de Danza	33 32 90 88 26 50 10 23 33 32 55 10	Vesterbro Kulturhus Lyrskovsgade 4, 3. sal
Milonguita	onsdag	20.00 - 1.00 Instruktion: 19.15 - 20.15	kr. 50,- kr. 80,-	Henrik Uldall	28 89 26 28	Verdenskulturcenteret Nørre Alle 7, Kbh N
La Boca	Torsdag	20.00 - 23.30 Instruktion: 19.00 - 20.00	kr. 50,- kr. 80,-	Gunner Svendsen	23 61 13 33	Christianshavns beboerhus Dronningensgade 34, 1420 K
La Milonga i Tingluti	Freddag	21.00 - 01.30 Instruktion: 20.00 - 21.00	kr. 35,- kr. 60,-	Mónica, Lasse, Celeste, Trygve, Jorge	33 32 12 10 33 13 15 10 33 16 02 28	Tingluti Vaihalsgade 4 København N
T.A.B.A. (tabatango.dk)	Lørdage - se tabatango.dk	21.00 - 02.00	kr. 40/50,-	Mikael, Peter , Lars & Michael	33 22 11 99	Kastanievej 2 Frederiksberg
Dulce de Tango (dulcetango.dk)	Søndag	14.00 - 18.00	kr. 40,-	Susanne, Lene & Camilla		Hansens Køkken og bar Frederiksberg Allé 11, 1. sal, Fr,berg
Tangosalon i Vanløse (tangoskolen.dk)	Søndag	18.00 - 24.00 Instruktion: 18.00 - 20.00	50/40,- 100,-	Navina Østergaard Tangoskolen	33 14 14 89	Vanløse Kulturhus i "Føtexarmet" ved Vanløse stationen
Søndagspraktika	Søndag	14.00 - 17.00	Fri entré	Torben Petersen mail: tope@tff.dk	7878 0801/ 2712 88 38	Amager Fælled Skole Syd Indgang: Sundholmsvej 4C Kontakt Torben for kode

Hvem underviser i København?

Navina Østergaard	33 14 14 89 - 29 92 40 92
Gunner Svendsen	39 29 63 33 - 23 61 13 33
Victor Hugo Diaz	35 42 45 75
Aldo & Susanne	30 22 66 80/26 50 10 23

Mette og Martin	23 44 96 38/26 71 80 36
Søren Werk, Roskilde	40 25 26 63
Mikael Flensted-Jensen	35 82 74 18
Henrik Uldall	28 89 26 28

Jette de Gier	45 96 01 00
Linus Aabye	27 11 24 10
Markus Bjerre	28 93 24 60
Anders Rud	39 65 32 70
Eva Helsing	27 378062

WWW.TANGOFESTIVAL.DK

Quarteto
Silencio
Orchestra
Tipica Imperial

Sebastian ARCE
Mariana MONTES
Diego RIEMER
Mecha ESPINEL

COPENHAGENTANGOFESTIVAL

May 16-20